

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci

žalobci:

A) Ústav experimentální medicíny Akademie věd ČR v.v.i.,
IČ:68378041

se sídlem Vídeňská 1083, Praha 4

B) [REDACTED] J [REDACTED] Č [REDACTED]

bytem [REDACTED]

oba zastoupení JUDr. Robertem Jehnem, advokátem

se sídlem Washingtonova 1567/25, Praha 1

proti

žalované:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti

se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

zastoupena Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových

se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2

o 300 000 Kč

takto:

- I. Žaloba, aby žalovaná zaplatila každému ze žalobců částku ve výši 150 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 1. 5. 2019 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalobce A i žalobkyně B jsou povinni zaplatit žalované náhradu nákladů řízení každý ve výši 600 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Markéta Belingerová

1. Žalobci se žalobou doručitou zdejšímu soudu do datové schránky dne 10. 7. 2019 domáhali po žalované náhradě nemajetkové újmy s odůvodněním, že oba byli účastníci řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalobci vystupovali v předmětném řízení jako žalobci, dne 10. 5. 2011 podali žalobu vůči Ústavu makromolekulární chemie Akademie věd, v.v.i., a to jednak z titulu nekalosoutěžního jednání a jednak z titulu ochrany porušování patentových práv žalobců. Dle názoru žalobců Ústav makromolekulární chemie Akademie věd zasáhl do práv žalobce 1), když jej neuvedl jako přihlašovatele a spolumajitele patentu a do práv žalobkyně 2), která byla spolupůvodkyní, a jako taková se na vytvoření vynálezu podílela. První jednání ve věci proběhlo dne 21. 5. 2013, další jednání pak proběhlo dne 10. 10. 2014, 13. 10. 2015, 15. 12. 2015. Následně byl ve věci ustanoven znalec, bylo rozhodováno o otázkách týkajících se znaleckého posudku. Žalobci navrhli provedení mediace s ohledem na závěry revizního posudku. Mediace naprosto žádný význam nepřinesla. 20. 11. 2017 ve věci proběhlo další jednání a další jednání pak proběhlo ve dnech 26. 2. 2018, 28. 5. 2018. Dne 10. 7. 2017 byl ve věci vyhlášený rozsudek, kterým byla žaloba zamítnuta. Řízení trvalo více než 7 let, celkem 87 měsíců, než byl schopen ve věci soud rozhodnout, celkem se konalo 10 jednání. Jednání proběhlo pouze před prvním stupněm. Prodlužováním řízení došlo ke zhoršení důkazní situace žalobců, v průběhu sporu zemřeli všichni bývalí spolupůvodci, nemohli být vyslechnuti jako svědci, přičemž dle žalobců byla vysoká pravděpodobnost, že pokud by vypovídali osobně, nebyly by jejich závěry tak jednoznačné, jak byly uvedeny v čestných prohlášeních opatřených žalovaným jako jejich zaměstnavatelem. Další pochybení spatřují žalobci v opakovaných změnách senátu, projednávalo celkem 5 senátů, první čtyři jednání se konala pokaždé za složení jiného senátu. Soud na prvních dvou jednáních vyzval žalobce k doplnění tvrzení ohledně činnosti žalobkyně 2), následně zadal zpracování revizního posudku, kde předmětem bylo porovnání první a druhé přihlášky vynálezu, aby o tři a půl roku později byla učiněna naprosto totožná výzva soudu k doplnění žalobních tvrzení. U žalobců vzbuzuje takový postup značné rozpaky a mají pochybnosti o tom, zda by si byl soud vědom toho, jakým směrem vede dokazování. Je nutné poukázat na skutečnost, že soud nařídil v lednu 2016 provedení důkazů revizním znaleckým posudkem poté, co dne 15. 12. 2015 bylo odročeno k přednesu závěrečných řečí. Pro žalobce takovýto nevhodný postup představoval naprosto zbytečné náklady ve značné výši, nejen revizní posudek, ale i neodborné stanovisko, a dále forma protokolu z jednání, a to zejména z 20. 11. 2017, kde jsou nesprávně uvedena jejich jména, právní zástupce je označen titulem MUDr., protokol je psán nespisovně, části věci jsou vynechané, takže nedávají smysl. Žalobce podal proti protokolu námitky, požádal i o opravu zřejmých nesprávností, soud se námitkami zcela nezabýval. Význam řízení pro žalobce byl značný, v případě žalobce 1) se jednalo především o prestiž, kdy mu bylo dle jeho názoru upřeno právo na spolumajitelství patentu, a to za stavu, kdy žalovaným byl jiný ústav Akademie věd České republiky. V případě úspěchu by vznikl žalobci nárok na finanční vypořádání ve značné výši, neboť předmětem soudního řízení byl patent, který je široce využíván a plynou z něj značné zisky. Žalobkyně 2) pocítovala rovněž spor po osobní rovině spolupůvodci [REDAKCE], [REDAKCE] byli dlouholetí kolegové, považovala je za své přátele kdykoliv se s nimi po zpětvzetí první přihlášky setkala, ptala se jich, zda je již vhodná doba na opakované podání přihlášky, dle nálezu bylo pro ni velkým šokem, když zjistila, že přihláška je již podaná, avšak bez účasti žalobce 1) a jejího uvedení jako spolupůvodce. Soudní spor pro ni byl otázkou její vynálezecké cti, žalobkyně B) je ve svém oboru stále aktivní, je spolupůvodkyní 14 udělených vynálezů a užitečných vzorů, předmětný vynález získal mezinárodní publicitu, je základem pro výrobu známého přípravku [REDAKCE] žalobkyně B) přitom byla přesvědčena o tom, že právě ona svou vlastní vynálezeckou činností dala základ a podnět k tomu, aby vynález vznikl. Žalobci se na celkové délce řízení nijak nepodíleli, vždy reagovali na výzvy

soudu, žalobci nerozporují, že se jednalo o poměrně komplikovanou věc, přesto však dle jejich názoru bylo možné věc rozhodnout dříve než za 7 let. Pokud by měl soud jasnou představu o tom, jakým směrem povede dokazování, toto by přispělo k řádnému průběhu řízení. Žalobci tak žádají částku 150 000 Kč pro každého.

2. Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku, dále výslovně sporuje, že by žalobcům vznikla jakákoliv újma. Dále popsala průběh řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] s tím, že celková délka řízení byla od května 2011 do srpna 2018, celkem 7 let a tři měsíce. Žalovaná dospěla k závěru, že celková délka řízení je přiměřená, žalobců žádná nemajetková újma nevznikla. Ve věci nebyly shledány žádné průtahy, řízení bylo vedeno před dvěma stupni soudní soustavy v celkové délce 7 let a 3 měsíců, ve věci meritorně rozhodoval soud prvního stupně jedenkrát, na dvou stupních byly rozhodovány otázky procesního charakteru, řízení bylo po stránce skutkové velmi složité, po stránce právní složité. Žalobci se na žalovaném Ústavu makromolekulární chemie Akademie věd České republiky domáhali zdržení se nekalosoutěžního jednání, odstranění závadného stavu a poskytnutí přiměřeného zadostiučinění. Byly prováděny listinné důkazy, byli vyslechnuti svědci, soud nechal vypracovat znalecký posudek, znalec byl vyslechnut. Význam řízení pro žalobce byl shledán jako běžný, žalobci byli v řízení neúspěšní, neunesli svoje důkazní břemeno, žaloba byla zamítnuta. To si uvědomili, když následně ani nepodávali odvolání. Žalobci se na celkové délce řízení významně podíleli, byli soudem opakovaně poučováni a vyzýváni k doplnění skutkových tvrzení a důkazů, i z tohoto průběhu řízení muselo být patrné, že soud nemůže jejich žalobě vyhovět, tím spíše, když byli právně zastoupeni advokátem. V návaznosti na toto žalobci opakovaně žádali o prodloužení lhůty k doplnění, opakovaně bylo žádáno o odročení jednání. Dále byl navržen mediátor, k dohodě nedošlo. Bylo přerušeno od března 2017 do října 2017, žalobci opakovaně měnili petit žaloby. Tvrzený nekonzistentní postup soudu z obsahu spisu nevyplývá, je pouze subjektivním názorem žalobců.
3. Soud má za prokázány průběh řízení vedený u **Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE]** a to tak, že dne 10. 5. 2011 byla Městskému soudu v Praze doručena žaloba, kterou podali oba současní žalobci, žalovaným byl Ústav makromolekulární chemie Akademie věd České republiky. Předmětem řízení byl požadavek na ochranu před porušováním patentových práv a ochranu proti nekalé soutěži. Žalobci se domáhali zdržovacích nároků, nároku odstraňovacích, chtěli, aby byla podána žádost o zapsání žalobkyně B) jako původkyně a žalobce A) jako majitele u konkrétních přihlášek vynálezů. Dále byl požadován na zaplacení částky 1 000 000 Kč jako náhrady přiměřeného zadostiučinění, a dále bylo požadováno uveřejnění tiskových zpráv, určení, že žalobce A) je spolumajitelem patentu CZ [REDAKCE] s podílem jedné třetiny a že žalobkyně B) je spolupůvodcem tohoto patentu. Městský soud v Praze dne 25. 7. 2011 soudní řízení v rozsahu žalobního požadavku na odstranění závadného stavu podáním žádosti zastavil s odůvodněním, že k tomuto není dána pravomoc soudů České republiky. Stejněho dne potom Městský soud v Praze vydal usnesení, kterým vyzval žalovaného k vyjádření se k připojené žalobě, proti shora uvedenému usnesení o částečném zastavení. Dne 17. 8. 2011 současní žalobci podávají odvolání a dne 25. 8. 2011 se vyjadřuje žalovaný k žalobě. Dne 6. 10. 2011 je vyzván žalovaný, aby se vyjádřil k odvolání žalobců, spis je 11. 10. 2011 předložen Vrchnímu soudu v Praze jako soudu odvolacímu. Vrchní soud v Praze dne 22. 2. 2012 rozhodl pod č. j. [REDAKCE]. Následně Městský soud v Praze dne 11. 4. 2012 vyzývá oba žalobce k odstranění vad žaloby týkající se částečné neurčitosti. Následně jsou žalobci vyzváni v dubnu 2012 k zaplacení soudního poplatku, ten je zaplacený dne 24. 2. 2012. Dne 17. 5. 2012 jsou žalobci opakovaně vyzváni k odstranění vad žaloby, je nutné doplnit výši zadostiučinění. Dne 4. 6. 2012 žalobci odstraňují vady žaloby nebo se pokoušejí odstranit vady žaloby. Dne 2. 8. 2012 soud vydává usnesení, kterým je částečně

zastaveno řízení z důvodu neodstranění vad žaloby, resp. částečného zpětvzetí žaloby žalobci. Na den 26. 2. 2013 je ve věci nařízeno jednání, to je přechočeno na den 19. 2. 2013. Dne 11. 1. 2013 žalobci řádají o odročení soudního řízení, je přechočeno na den 23. 4. 2013, dne 9. 4. 2013 je odročeno na den 21. 5. 2013, toto jednání se konalo, byly prováděny důkazy a účastníci byli vyzváni dle ust. § 118a odst. 1 a 3. Jednání odročeno na neurčito, následně jsou doplňována tvrzení. Dne 8. 7. 2013 žalovaný řádá o prodloužení lhůty k podání vyjádření. Lhůta je prodloužena do dne 30. 8. 2013, dne 23. 8. 2013 se vyjádří i žalovaný. Dne 10. 9. 2013 jsou rozesílána vyjádření k vyjádřením ze strany druhých stran. Opět je řádáno o prodloužení lhůty, a to jak ze strany žalobce, tak žalovaného, to je v průběhu října a listopadu roku 2013. Dne 30. 12. 2013 je zasláno ještě vyjádření žalovaného žalobcům a to do 15 dnů k vyjádření k zaslanému podání. Dne 20. 1. 2014 se vyjadřují žalobci, toto vyjádření je zasláno dne 5. 2. 2014 žalovanému, ten se vyjadřuje dne 24. 2. 2014 a dne 10. 3. 2014 toto je zasláno žalobcům k vyjádření, ti se vyjadřují dne 21. 3. 2014, to je zasláno dalším účastníkům dne 31. 3. 2014, podáním ze dne 11. 4. 2014 se vyjadřuje žalovaný. Od července do dubna všichni účastníci soudu zasílají vyjádření, řádají o prodloužení lhůty k možnému vyjádření a zasílají další vyjádření k vyjádření účastníků. Dne 14. 5. 2014 je spis přidělen k vyřizování jinému soudci z důvodu stáže vyřizujícího soudce u odvolacího soudu. Dne 8. 7. 2014 vyzývá soud žalobce k odstranění vad žaloby a poskytuje žalobcům lhůtu deseti dnů. Žalobci řádají o prodloužení lhůty, následně je nařízeno jednání na den 14. 10. 2014, které se koná, účastníci jsou opět poučeni dle ust. § 118a odst. 1 a 3, je dána lhůta k doplnění tvrzení a navržení důkazů. Dne 13. 11. 2014 žalobci doplňují žalobu k výzvě soudu, navrhují změnu žaloby. Soud částečně změnu žaloby připouští, částečně jí odmítá, a to usnesením ze dne 27. 11. 2014. Dne 16. 12. 2014 žalobci podávají do odmítavého výroku odvolání. dne 29. 1. 2015 je spis předložený Vrchnímu soudu v Praze. Dne 2. 2. 2015 se vyjadřuje žalovaný v uvedeném odvolání, Vrchní soud v Praze rozhoduje dne 31. 3. 2015 pod č. j. [REDAKCE]. Odvolací soud napadené rozhodnutí potvrdil. Jsou rozesílána vyjádření účastníkům, je opět řádáno o prodloužení lhůty. Dne 15. 5. 2015 jsou účastníci vyzváni, aby upřesnili důkazy, které mají být provedeny, k tomu se vyjadřují potom v květnu roku 2015 účastníci, doplňováno ze strany žalobců vyjádření. Následně je nařízeno jednání ve věci na den 13. 10. 2015 a žalovaný řádá o ustanovení znalce k zodpovězení otázky, co je předmětem sporného patentu. Jsou předloženy otázky znalce a dne 29. 9. 2015 žalovaný předložil znalecký posudek vypracovaný Stanislavem Babickým. Jednání proběhlo, byli vyslýcháni svědci, byla dána lhůta k možnému vyjádření se ke znaleckému posudku. Na den 15. 12. 2015 je nařízeno další jednání, na kterém byl čten posudek znalce Miliče, znalce Babického, znalci byli vyslechnuti. Dále je rozhodováno o znalečném, dále soud sděluje, že zamýšlí podat revizní znalecký posudek, vyzývá účastníky k vyjádření se k tomuto záměru. Žalobci opět řádají o prodloužení lhůty, udělují souhlas k podání revizního znaleckého posudku, je jmenován znalec. Dne 1. 3. 2016 ČVUT sděluje, že nemůže být ustanoven znalcem v této věci, usnesením ze dne 17. 5. 2016 je ustanoveno ČVUT jako znalec, to opětovně sděluje, že nemůže být znalcem. Dne 12. 7. 2016 je vydáno usnesení, kterým je ustanoven Ing. Musil, je zadáno vypracování znaleckého posudku ve lhůtě 8 týdnů. Znalec řádá o prodloužení lhůty k vypracování znaleckého posudku a znalecký posudek je podán dne 2. 2. 2016. Na den 27. 2. 2017 je nařízeno jednání, žalovaný řádá o odročení jednání. Jednání není odročeno, účastníci shodně navrhují smírné řešení sporu, je vyhlášeno usnesení, kterým je nařízeno setkání u mediátora. Dne 9. 3. 2017 soud ustanovuje mediátora, ten řádá o zrušení ustanovení, neboť není mediátorem zapsaným v seznamu mediátorů, následně soud vyzývá účastníky, aby řekli, kterého mediátora považují za vhodného, tito navrhli JUDr. A. Mrázovou, LL.M. Následně navrhli mediátorem JUDr. M. Doležalovou, následně je jmenována JUDr. Potůčková s tím, že výsledek řízení před mediátorem má být

sdělen do dne 29. 6. 2017. Dne 5. 4. 2017 žalovaný podává námitky proti ustanovenému mediátorovi, mediátorka se vyjadřuje dne 12. 4. 2017, 13. 4. 2017 i žalobci. Nově je ustanoven JUDr. F. Gantner, novým mediátorem dne 25. 4. 2017, výsledek má být sdělen do 28. 7. 2017. Žalovaný podává zprávu o průběhu mediace, žádá o prodloužení o dalších 60 dní. Usnesením ze dne 2. 8. 2017 soud žádosti vyhovuje, prodlužuje lhůtu do 6. 10. 2017, žalobci sdělují výsledek mediálního jednání ve věci, žádají soud o pokračování jednání. Soud nařídil jednání na den 20. 11. 2017, z toho se omluvil znalec Ing. Musil, je vyslechnuta žalobkyně B), je odročeno na den 26. 2. 2018 za účelem výslechu znalce, nově jsou navrhnuty otázky pro Úřad průmyslového vlastnictví za účelem vypracování odborného vyjádření. Dne 30. 11. 2017 soud zadává tomuto subjektu vypracování odborného vyjádření a dne 1. 12. 2017 žalobci podávají námitky proti protokolaci, doplňují dotazy pro Úřad průmyslového vlastnictví. Dne 26. 1. 2018 Úřad průmyslového vlastnictví ČR zasílá své vyjádření, dne 6. 2. 2018 žalobci upravují petit, jednání proběhlo 26. 2. 2018, soud rozhodl o změně petitu, byly prováděny listinné důkazy, žalobci byli vyzýváni k dalšímu doplnění tvrzení a dne 23. 5. 2018 se vyjadřuje žalovaný. Na jednání 28. 5. 2018 byl vyslechnut Ing. Musil, jsou vyzváni účastníci, aby předložili závěrečné řeči, je odročeno na den 10. 7. 2018. Dne 10. 7. 2018 ve věci vyhlášený rozsudek, který nabyl právní moci 18. 8. 2018. Řízení trvalo 7 let a 3 měsíce.

4. Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (zákona), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného. Možnost odškodnění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., s účinností od 27.4.2006 (§ 31a zákona). Byl tak naplněn závazek vyplývající z č. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Podle čl. 41 Úmluvy, jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo Protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje

pouze částečnou nápravu, přizná Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 Úmluvy z Evropského soudu pro lidská práva na vnitrostátní úroveň. Toto je obsaženo i v důvodové zprávě k čl. II zákona č. 160/2006 Sb. Z uvedených důvodů, má-li soud odškodňovat na vnitrostátní úrovni nemajetkovou újmu vzniklou porušením práva zakotveného již Úmluvou, jeho rozhodování vychází z kritérií ustavených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, a to tak aby výklad pojmu *přiměřenosti lhůty* k projednání a rozhodnutí věci odpovídal výkladu podávanému ESLP. Soud se tak zabýval délkou řízení ve smyslu judikatury ESLP s tím, že tato je nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a *zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení*. Soud posuzoval řízení s přihlédnutím ke všem okolnostem *jako celek* (rozsudek Soudu ve věci Slezák a ostatní proti České republice ze dne 11.10.2005, § 36). I v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení přesto jeví nepřiměřeně dlouhou (viz rozsudek ESLP ve věci Kubizňáková proti České republice ze dne 21.6.2005, z nějž plyne, že celkovou délkou doby řízení nelze zdůvodňovat mj. opakovaným meritorním rozhodováním soudů, pokud byla rozhodnutí soudu nižší instance rušena soudy vyšších instancí pro pochybení, jenž jim byla vytýkána).

5. Soud má za prokázaný skutkový stav shodně s popisem průběhu řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE]
6. Soud, co se týká právního hodnocení, se zabýval otázkou, zdali ve shora uvedeném řízení vedeném u Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE] došlo k nesprávnému úřednímu postupu, který měl spočívat v nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě a tím i porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Řízení trvalo 7 let a 3 měsíce, probíhalo ve věci samé pouze na jednom stupni soudní soustavy. Co se však týká procesních otázek, potom na dvou stupních soudní soustavy. Ve věci proběhlo několik jednání, byly předkládány znalecké posudky, byl vypracováván revizní znalecký posudek, bylo zadáváno a vypracováno také odborné vyjádření. Ve věci byli účastníci vyzýváni, zejména žalobci, k doplnění tvrzení, došlo k částečným zastavením řízení, ke změnám žaloby, o kterých soud musel také rozhodovat, došlo k možnému vyřešení sporu před mediátorem. Co se týká zahájení řízení, žalobci podali žalobu, která byla poměrně obsáhlá, požadovali v ní vyřešení značného množství právních otázek a právních rozhodnutí soudu s tím, že ještě před podáním vyjádření ze strany žalované došlo k částečnému zastavení řízení, a to právě z toho důvodu, že soudy České republiky neměly pravomoc v některých věcech, kterých se žalobci domáhali, fakticky jednat. Následně bylo zasíláno velké množství listinných důkazů, znaleckých posudků, revizního znaleckého posudku, bylo řešeno právě odborné stanovisko Úřadu průmyslového vlastnictví ČR. Ve věci byli vyslýcháni právě jak svědci, tak i znalci. Dále co se týká procesní složitosti, soud vydal celkem 14 procesních rozhodnutí, dále byla podávána proti některým procesním rozhodnutím také odvolání, o kterých musel rozhodovat odvolací soud. Byla řešena otázka pravomoci soudu České republiky, účastníci byli vyzýváni k odstranění vad žaloby, byli vyzýváni dle ust. § 118a odst. 1 a 3 k nutnému doplnění tvrzení, navržení důkazů. Ze strany zejména žalobců byla podávána mnohá vyjádření, na základě výzev soudu potom docházelo ke změnám žaloby, k částečným zpětvzetím, řízení muselo být zastavováno. Následně to byli účastníci, kteří žádali o možné vyřešení sporu před mediátorem, soud ustanovil mediátora, následně byl tento zproštěn, účastníci se dále vyjadřovali k tomu, aby mohli být, kteří další mediátoři mají být ustanoveni, poté co byla ustanovena další mediátorka k námitkám ze strany účastníků bylo

opět rozhodnuto o tom, že bude ustanoven mediátor jiný. Řízení před mediátorem následně nevedlo k úspěchu v tom směru, že by se mezi účastníky narovnal vztahy a řízení bylo skončeno. Co se týká znaleckého posudku, ČVUT sdělila, že znalecký posudek podat nemůže, bylo nutné ustanovit znalce nového, stejně tak se potom i znalci omlouvali z nařízených jednání, tyto musely být odročovány. K věci samé potom soud uvádí, že ve věci byla podávána mnohá vyjádření, kdy k takto podaným vyjádřením měli možnost se vyjádřit právě i další účastníci uvedeného řízení, což se také mnohdy stalo a k těmto vyjádřením se opět vyjadřovali účastníci. A to zejména v průběhu roku 2013 a 2014. Soud dospěl k závěru, že celková délka řízení 7 let a 3 měsíců v tomto případě není svojí délkou nepřiměřená. Řízení ve věci samé sice proběhlo před jedním stupněm soudní soustavy, ve věci však rozhodoval i soud odvolací, k některým otázkám ve věci byla vydávána zejména velké množství procesních rozhodnutí, částečně bylo řízení zastaveno, ve věci byly připouštěny změny žaloby, účastníci potom byli vyzýváni právě k nutnosti doplnění tvrzení a odstranění vad žaloby a podobně. Stejně tak určité období potom nečinnosti soudu bylo způsobeno nikoliv vlastní nečinností, ale tím, že to byli účastníci, kteří žádali o možnost rozhodnutí před mediátorem s tím, že se nebyli schopni shodnout na jméno mediátora, ustanovený mediátor potom také nebyl vhodný pro výkon této mediační činnosti a následně byl ustanoven mediátor další, když však ke shodnému řešení celého sporu nijak nedošlo, byly vydávány znalecké posudky, vyslýcháni znalci, revizní znalecké posudky, soud toto vše opakuje z toho důvodu, aby bylo zřejmé, že ve věci bylo učiněno značné množství úkonů jak ze strany soudu tak zejména však ze strany účastníků, a to jak samotných žalobců, tak i ze strany žalovaného. Soud k tomuto uvádí, že se nedomnívá, že by postup Městského soudu v Praze nebyl koncentrovaný nebo že by nevedl k vyřešení věci samé, naopak vzhledem k obsáhlosti žaloby a obsáhlosti tvrzení a nejednotnosti žalobních tvrzení potom ze strany soudů docházelo právě k opakovaným výzvám vůči žalobcům k tomu, aby ve věci vůbec soud mohl zaujmout jednotné stanovisko a určit, kterým směrem potom bude vést řízení a provádět dokazování. Soud dával značný prostor účastníkům k možnému smírnému vyřešení sporu, popřípadě značný prostor i k možnému doplnění vyjádření a zejména navržení tvrzení, soud umožňoval účastníkům, v tomto případě žalobcům, změny žaloby, které také fakticky připouštěl. Soud dospěl k závěru, že celková délka řízení v tomto případě je zcela přiměřená. Vzhledem k absenci odpovědnostního titulu soud žalobu zamítl.

7. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 a § 151 odst. 3 osř. Žalovaná byla ve sporu úspěšná. Soud ji přiznal náhradu nákladů řízení za 4 úkony a 300 Kč (vyjádření, příprava ve věci a 2x účast na jednání). Vzhledem k situaci, že každý ze žalobců žádal stejnou částku, při jejich neúspěchu soud i náhradu nákladů řízení rozdělil stejným dílem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněn obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

Praha 3. prosince 2019

JUDr. Ondřej Růžička v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Markéta Belingerová